

idolatrie și confesiune umilimă de extremă lealitate, când aceasta nu le-o cere nimenea și când ei trebuie să știe, că Imperatul constituițional nici nu poate interveni, fie în favorul, fie în favorul Românilor.

Sau cum cred ei că vor contribui la întărirea imperiului, oare lăsându-se să fie jertfi ca națiune? Căci cu această jertfă cred factorii determinanți ai imperiului să ajungă la întărirea poliglotei împărății.

Eu credeam că luminatii mei compatrioți, după atâtea suferință și crude deceptiuni vor lăsa pe împăratul și tăria imperiului în socoteala puternicelor și privilegiatelor popoare din Austria, iară ei vor începe a se gândi serios la ei și numai la ei, la interesele române cele atât de pericolită.

M'am înșelat! Tot cu frase, cu credință vane și cu înșirte mărgărite diplomaticice, cred ei a salva naționalitatea română din Bucovina!

Ei vreau să inaugureze o eră noă, și sunt pe cea mai bună cale a continua politica de până acum, cea atât de dezastroasă, care a constat în a cere pomană în loc de drept, și mișă în loc de dreptate.

După legea din 21 Decembrie 1867 noi suntem în drept a cere, ca statul din mijloacele sale să creeze școli naționale. In Suceava există un liceu întreținut din fondul nostru bisericesc, și la care, spre diviziunea a ori și ce principiu de drept și pedagogic, guvernul a făcut 8 clase cu limba germană și numai cele 4 clase inférieure și cu limba română. Ei bine, programul gazetei s'ar multămi că să se introducă limba română în toate cele 8 clase adică, să existe la Suceava 2 licee, unul german și unul român, ambele întreținute din fondul bisericesc! Despre liceul real din Cernăuți nici nu ști vorbă, precum nu este vorbă nici de alte institute secundare în județele românești!

Relativ la autonomia bisericească se cere numai controlul sinodului (in spe) asupra averii. Administrația avea o vor avea tot streinii precum și folosale, cum le au și astăzi.

Atâtă pentru azi. Suceveanu Suceava, 5 (17) Mai, 1891.

Avansările Militare

Vor fi avansați la gradul de Coloneli: In infanterie, Lt.-col. M. Ivanović și M. Capșa.

In cavalerie, Lt.-col. N. Alexandrescu. In serviciul sanitar, Lt.-col. Dima Gheorghiu.

I-a gradul de Lt.-Colonel:

In infanterie, Lt.-col. Ionescu, P. Oteleșanu, C. Botec, M. Fălcioianu.

In geniu, Major V. Zottu.

In cavalerie, Major C. Murat.

In serviciul sanitar, C. Fratoșteeanu.

La gradul de Major:

In infanterie, Th. Gheorghiu, C. Spîrlei, D. Cotescu, V. Dimitriu, M. Constantinescu Dancov, Pr. Ionescu.

In geniu, I. Orăscu.

In artillerie, C. Tănărescu.

In cavalerie, P. Zălăianu.
In serviciul sanitar, L. Romașcu.

La gradul de căpitan

In infanterie. A. Ionescu, D. Antonescu, G. Dobriceanu, G. Popovici, N. Mihu, M. Pandele, N. Mărculescu, A. Bocianu, P. Petrescu, C. Gherman, N. Coenigopol, Gr. Bunescu, Em. Brătescu, A. Dimitrescu, M. Nedelcovici, N. Cernătescu, G. Poenaru, Gr. Mareș, K. Chiriacu, și G. Mirinescu.

In geniu. A. Voicuineanu, Tr. Caluștescu, D. Bănescu, C. Dimitriade, P. Velicu și I. Ghica.

In artillerie. T. Mărza, D. Kaliman și N. Ionescu.

In cavalerie. A. Avenian, A. Bădăru, A. Marinescu, G. Băicoianu, T. Ronea.

In serviciul sanitar. E. Antoniu, D. Aronovici, G. Popescu, M. Zarembas, G. Halunga, A. Cristodorescu, I. Cristian, G. Andronescu și A. Chirică.

Farmacist. D. Vasilescu.

Veterinar. R. Prapurjescu.

La gradul de locotenent

In infanterie. M. Dimitrescu, Paul Cealic, Gr. Dimitrescu, Sp. Elefterescu Urzică, C. Nicu, T. Mihăescu, Al. Andronescu, A. Russe, St. Popescu, A. Gherascu, A. Busnea, Petre Cealic, G. Minculescu, Al. Constantinescu, G. Cernescu, D. Coloni, G. Tataro, H. Preda Ion, C. Tzenovici, C. Popilian, Em. Chirica, I. Oproiu, I. Iosefescu, A. Floroi, Alex. Smeu.

In geniu. D. Tertulian și Condurache.

In artillerie. D. Paianu, E. Aslan, M. Basceanu, I. Zadic, E. Cotescu, G. Panaiteanu.

In cavalerie. A. Basarabescu, A. Călinescu, T. Herăscu, C. Metz, G. Mancaș, V. Turduescu.

In serviciul sanitar. C. Gavrilescu, Gr. Gherman, T. Popilian, P. Murgescu, M. Călinescu și S. Gheorghiu.

Lista de subscrîptiune pentru ridicarea unui monument național în orașul Ploiești, spre amintire vitejilor vinători din Batalionul al II, căzuți în rezboiul din 1877 (78).

(Va urma) Total . 404.00

10 Mai și hrana populației bucureștene

Caraghioasa nuntă de argint a Neamțului de pe tronul României, produce cele mai neașteptate anomalii, unele de natură să revolteze stomahurile oamenilor săraci din București.

Astfel, în cele trei zile de jubileu, carnea, pâinea și toate zarzavaturile vor avea un preț mult mai ridicat de cât cel obișnuit.

Faptul acesta nu ne-ar fi atras atenționea, dacă nu ne-am fi gândit că în București, pe lângă banchieri și ciocoi cu pungă groasă, se găsesc și oameni sermani care abia au sumă necesară de ași cumpără hrana zilnică.

Întrăbă pe D. Pache dacă are cunoștință de aceste ridicări de preturi fără motiv, și dacă, cunoscându-le, a luat vre-o inițiativă de a le opri, în interesul numeroasei populații sărace din Capitală. Neobositul primar poate să se îngrijescă de artificiile și toate spectacolele ridicate ale Suveranului său, dar să nu uite nici pe omenii cări au nevoie să mânânce chiar în ziua de 10 Mai!

FOIȚA ZIARULUI „ADEVĂRUL”

CHARLES MEROUVEL (126)

INFORMATIUNI

Generalul Florescu a trimis soțietății universitare Unirea o adresă formală, invitând pe membrii ei că să defileze la 10 Mai înaintea Regelui.

Nu se mulțumește Generalul cu votul de aseară al studenților? Voiește să aducă lucrurile la extrem?

Diseară membrii Unirei se intrunesc pentru a răspunde cum trebuie adresei primului ministru al Regelui.

Din Galați ni se telegraftă următoarele:

Camera de comerț a circumscriptiei din Galați a ales ca președinte, în unanimitate, pe senatorul Plesniță, vice-președinte pe D. Negănescu.

In ziua de 1 Mai societatea creditului funciar rural a tras la sorti toate scrisurile funciare 7 la sută aflate în circulație.

Detinitorii se pot prezinta la casă pentru a le preschimba până la 15 iunie, primind pe lângă scrisuri noi 5 la sută în același valoare și cu același cupon și o beneficiare de 3 la sută, scrisurile neprezintate până la 15 Iunie vor fi plătite al pari.

Studentii universitari vor depune o coroană pe mormântul lui I. C. Brătianu.

Au scăzut aproape de tot prețurile cerealelor; la Brăila s'a vîndut Grâu 58^{3/4} lbr. 14,90.— Porumbul 60 lbr. 10 lei; 55^{3/4} lbr. 8,75.

Cetim în Luptă:

Linia Dorohoi-Lași

Lucrările construcției liniei ferate Dorohoi-Lași s'a început, însă în aşa fel ca să nu mai poată rectifica traseul, dacă s'ar cere aceasta, spune Radicalul.

In adevăr, lucrările au început în același timp și la Cucuteni, adică tot pe baza veche a joncțiunei prin Cucuteni cu Iași.

Deci să se știe că guvernul nu vrea să țină seamă de protestările legitime ale Iașului, de a uni Dorohoi direct cu Iași; mai mult de căt atâta, el știe și a lucra astfel ca să tae pofta ieșenilor de a speră că joncțiunea se va face în Iași, de oare ce a dat ordin de începere a lucrărilor la Cucuteni.

Față cu această rea voință învederătă credem că cetățenii ar trebui să protesteze energetic, făcând abstracție de existența Ligii Moldovenesti, care, îi încredințăm, că are alte trebușoare de aranjat, de căt să se intereseze de prosperitatea Iașului, pe care l plâng prin întruniri cu lacrimi de crocodil.

Fom reveni.

Buletinul Muzeului Comercial din Bruxelles aduce stirea că guvernul belgian, doritor de a împriima comerciului țărei sale o im-

pulsie viguroasă, a hotărît ca toată peninsula balcanică și regiunile învecinate, să fie simultană explorată în acest an de către agenții săi de cărieră. Programul acestor explorații este următorul: D. de Borgrave, ministrul Belgiei în Turcia, va vizita Muntenegru și Albania; D. Donner, consul general la Salonic, Rumelia, Albania Orientală și Turcia; D. Horichx, ministru în București, România; Consulul Erremboul de Dureeb, ministru la Belgrad, Serbia; D. Petty de Thozée, consul general la Sofia, Bulgaria; D. Duckerts, consul general la Budapesta, Bosnia, Hertegovina și Dalmatia.

In săptămâna 3, 4 și 5 de la judecătorie. S'a întâmplat zile în care a lipsit și ajutorul său, fiind dus în constări locale. In lipsa lor a venit locitorii cu reclamații din depărtare de peste 20 de km, oameni săraci cari, deși nu aveau de cheltuișă, erau silicii și aștepta că 2 zile până să fie judecătorul să ajutorul spre a le pune termen la reclamații ce aveau de dat. Se întâmplă greutăți în descooperirea celor-lalte fapte unde nu sunt acte scrise, din cauză că până acum nu s'a suspendat acest model de judecător, căci se știe că oamenii de la țară se sfiesc și arăta adevărul vreunii fapte a unui vătăsel, ne cum a unul judecător ce se afă încă pe fotoliul de magistrat.

Este în interesul descooperirei adevărului, ca D-nu ministru de justiție să susțină pe acest judecător.

Toți D-nii membri ai societății studenților în științele politice și administrative din București, sunt convocați în adunare generală extraordinară pentru Miercuri orele 8 seara la sediul societății Casa Mercuș (Bosel).

La ordinea zilei fiind mai multe chestiuni importante privitoare pe societate

Aflăm cu adâncă mulțumire că elevii liceului Matei Basarab au luat inițiativa de a participa la înmormântarea ilustrului cetățean I. C. Brătianu și vor depune o coroană.

Tinerimea trebuie să știe că elevii liceului Matei Basarab au reușit să împreună într-unul dintre doctori: „Mort!” și de grup, cu măini care dău înălțări, împinsă înăpărată. El era să fie înălțat în carne. Însă virful înăpărată poate un os, se oprișe în el? și mai prindea puțină speranță.

Tacea tot. În mutismul acesta al tuturor, chiar și celor doi prieteni care îl asistaseră, el, ghicea o impunere, chiar parțial necaz. Vai! el își aducea aminte: se fundă, simțise sabia pătrunzând în carne. Însă virful înăpărată poate un os, se oprișe în el? și mai prindea puțină speranță.

Atunci, pentru ce nu-i mai ziceau nimic? Pentru ce se străgea în prejurerul lui, el se pleca între grupuri, cu brațele bălălăind, zgâind ochii? De edată vorba astăzii a runcată de unul dintre doctori: „Mort!” și de grup, cu măini care dău înălțări, împinsă înăpărată. El era să fie înălțat în carne. Însă virful înăpărată poate un os, se oprișe în el? și mai prindea puțină speranță.

El zise iar: „Mort! mort! mort!” cu tipete cari semănu cu urlete de fier sălbatică și începu să alerge prin grădina sa.

Catulle MENDES

I. j. o., admis în cadrul unei procese perioadă de 10 ani, nu sunt rude, sau avocați. Alte hotăriri constată că Pontescu, contra art. 181, j. c. și o., a anulat cărțile de judecătări date de judecătorii comunali, pe motive de interes, sumele reclamate derivând din munca agricolă, nu erau de competență judecătorilor și a consiliului comunal (competență ce era, după legea muncii agricole, abrogată prin legea jud. com.), pe baza cărora hotăriri părțile adresându-se consiliului comunal, acesta le-a respins cererile ca incompetentă, iar primarul rural le-a spus părților, că judecătorul care a anulat hotărările judecătorilor care date cu incompetență, de și licențiat, nu știe legile.

Ce vor zice oare ambiții jurisdicției? Să mai arătă că acest judecător, de la numirea sa, regulat, în fiecare săptămână lipsea căte 3, 4 și 5 zile de la judecătorie. S'a întâmplat zile în care a lipsit și ajutorul său, fiind dus în constări locale. In lipsa lor a venit locitorii cu reclamații din depărtare de peste 20 de km, oameni săraci cari, deși nu aveau de cheltuișă, erau silicii și aștepta că 2 zile până să fie judecătorul să ajutorul săptămână lipsea căte 3, 4 și 5 zile de la judecătorie. S'a întâmplat zile în care a lipsit și ajutorul său, fiind dus în constări locale. In lipsa lor a venit locitorii cu reclamații ce aveau de dat. Se întâmplă greutăți în descooperirea celor-lalte fapte unde nu sunt acte scrise, din cauză că până acum nu s'a suspendat acest model de judecător, căci se știe că oamenii de la țară se sfiesc și arăta adevărul vreunii fapte a unui vătăsel, ne cum a unul judecător ce se afă încă pe fotoliul de magistrat.

Este în interesul descooperirei adevărului, ca D-nu ministru de justiție să susțină pe acest judecător.

Concertul celebrului pianist în etate numai de 7 ani, a copilului Raoul Koczalschi, anunțat pentru 7 Mai, s'a amânat pentru ziua de Luni, 13 Mai.

Liga pentru Unitatea de cultură a Românilor

Lista de subscrîptie a ziarului *Adevărul*:

Suma din urmă lei. 1606.00

(Va urma) Total lei 1606.00

CATULLE MENDES

DUPE DUEL

I.

— Grav, adevărăt foarte grav.

— A! să vedem, nu l'am omorit?

dina frumoasă cu trandafiri și cu liliac înflorit, pe care un prieten o oferise pentru duel, se izbi cu fruntea de un trunchiș de copac, nu simți durerea izbiturei, se puse iar pe fugă, împinsă de partea grilajului, se găsi în stradă, cu sabia tot în mână!

II.

Cum fugea d'alungul apei semănă cu un om care a scăpat dintr-o închisoare, să de tare fugea, cu mâinile lipite de corp.

Ce făcuse sabia? negreșit c'ar aruncase în vre-un tuș, sau în gârlă, nu știa nici el, fugea, fără gând hotărât, numai cu trebuința de a fi departe, și mai departe, tot mai departe de locul unde omorîse un om. Tot fugind, nu mai putu să sufle. În sfîrșit, ne mai putând, căzu pe iarbă. Acolo, în nemîșcare, ideile i se formără la loc, i se legără între ele; și el priepeu, cu groză, dar lămurit, tot ce se întimplase.

Omul pe care l'omorîse în duel era prietenul său, cel mai bun, cel mai vechi prieten al său.

Pe când erau amîndoi copii micî, în provincie, se jucaseră pe drumuri; când ajunseră băeti mai mari, se întîlneră în colegiul orașului; lucru împreună, se jucau împreună, nici odată nu-i veade pe unul fără altul; pe urmă, pe când studiau în Paris, când duceau viața amorurilor fără ziuă de mâine și a mizeriilor fără întristare, când fugeau în pădurea Charnay cu fete frumoase cari rîd toată dupe amiaza și cari, seara, se întoreburoasă pe jos dacă nu au cu ce plăti o trăsură, zile când tinerul nu prânzește după ce a dejunat puțin, năptîcând, neștiind unde să se duce ca să doarmă, mânăncă pe datorie în vre-un bîrt, fuseră nedespărțiti tovarăși de o potrivă de nebun. Însă omul nu poate fi totdeauna nebun. Vine vîrstă muncii liniștite, a gândurilor serioase. Se iubiră, acum când erau serioși, dupe cum se iubiseră când erau surbăriști. Camaderia lor se schimbă într'o prietenie solidă: își uniră ambițiunile, după cum își amestecaseră himerile; munciră, se imbogățiră, triumfară într'o aceiașă sforsare; și marea fericea a fiecărui era când simțea că celălalt era fericit tot cît și dinșul.

Atunci veni ea.

Ea! adorabilă și adorata! Chiar în minutul acesta de durea grozavă, el își aducea aminte, într'un fel de reinviere a extazului, minutul când o vîzuse, fată tîmîră, lăsând foarte iute în jos perdeană de la fereastră, nu destul de iute însă pentru că el să nu fi avut vreme să admire tot cerul pe care'l avea ea în ochi. În cursul unui voiaj, într'un oraș unde nu cunoștea el pe nimenei, o vîzuse el, în fereastră, găsi mijlocul să fie prezintă betrișilor la cari locuia ea, cari o luaseră s' o crească fiindcă era orfană. Era săracă, hei! se făcea cu asta! fiindcă era aşa de frumoasă, și aşa de cinstită, și, când s'apropia cineva de dinșa par că trecea într'un tuș de lămășit. Ea îl iubi, îl luă de bărbat, și, numai de cât, ea, mititică provincială de odinioară, ea, ajunse, în luxurie toatei și artei, o pariziană delicioasă vestită. Multă vreme, multă vreme avu el îndoita și necomparabila bucurie că are nevastă pe femeia cea mai încântătoare, și că are companion, mosafir, pe cel mai leal și mai scump dintre prieteni. Da, multă vreme, până în seara blestemată când, deschizînd ușa fără veste, îl prinse înbrăcișă și săru-tându-și buzele cu horăcieli de placere! Pentru nu s'aruncase el într-dinșii? Pentru nu'i mușcase, nu'i sfîsiase, nu'i omorîse? fiindcă nenorocirea încremenise într'însul puterea de a'și rezbuna, fiindcă în dureea lui par'că nu traia.

Ei lăsă pe amant să fugă cu hainele pe brațe în graba ridiculă a rușinei său a fricel, se uita, cu un ochi stupid, la adulteră pe jumătate goală care plangea cu suspine printre pîrui despletit; și când voi el să facă un pas, căzu lung, cum cade o scândură. Abia a doua zi își veni în cunoștință, adoa zi începî să tipă de turbare geloasă, și, fiindcă lăsase să fugă, fiindcă nu mai putea să-l sugrume, trimise martori trădătorului care'l furase fericea și onoarea.

Pe vinovată nu era supărăt, deși nu mai dote ochi cu dinșa. O iubise prea mult pentru ca să poată s' o urască! El își căuta, îi găsea scuze. Dacă se abătuse ea de la dinșul, vina era a lui care nu știașe să se facă iubit de dinșă; și dacă se dăduse ea altuia, pricina era că nu se putuse opri d'ăl iubi cu furie. Ea nu era dintre acelea cari, aprinse d'un caprițiu, își trădează datorile pentru plăceră unei sărutări fără dragoste! Numai o iubire adeverătă o putuse săli să gresescă. Vezi bine că el nici-odată nu va mai săruta buzele pe cari le sărătuse alte buze, și erau pentru totd'aua despărțiti, însă nu o disprețuia... ea suferise fatalitatea unei pasiuni cără nu i se putuse înpotriviri.

Ah! pe dinșul însă, pe prietenul neleal, pe mosafirul mișel, îl ură cu o furie cumplită. Tot timpul cât treceau pînă să vie minutul duelului, nu se găndi de căt la beția de a simți sabia lui întrând în carneă trădătorului, și să i-o infișă, să-i-o infișă mereu tot mai adinc; pe urmă, va simți o bucurie neauțuită,

cumplită când va vedea, dupe ce'să va trage sabia, ținând săngele roșu!

Când fură față în față pe teren, simț că tremură mâna, nu de frică, ci de turbare. Uită tot ce învățășe și salele de arme. Iși descompunea pieptul, nu se gîndește să pareze, nu se gîndește de căt să lovească, să infișă sabia, să omoare.

Chiar sabia lui îl jena. I se părea că ar fi sfîrșit mai iute dacă ar fi putut să se slujescă numai cu mâinile, să înăbate, să înăbușe, să sugrume. Și, grozav, cu un tipărit, se năpusti, cu sabia la înimă!

Vai! acum sedea pe iarbă. Pentru că și săturase ura acum era obosit, era speriat. Omorîse! omorîse! la spatele lui era acel lucru misterios și grozav, un cadavr, — un cadavr pe care'l făcuse el; și corpul acesta mort fusese corporul îi al omului pe care'l înbise el.

El uita mișcia care'l desnădăjdui, ca să nu-i aducă aminte decât de copilăria comună când se jucau în tinda caselor, și de tineretă lor veselă pe străzi și prin păduri, și de străsarea mănilor când se despărțea, seara, cu siguranță că au să se vadă înapoi.

De azi încolo nu are săl mai vadă niciodată! și deodată îl podidiră lacrimile, cari începă să-i curgă printre degete. Înălțugăse ca apa care ar fișă dintr'un izvor. Însă un zgromot de roate cări scărțtie pe nisip îl făcu să întoarcă capul.

III

Ea deschise ușa caretă, se pleca, ieșise jumătate, pușeasă virful botinei pe scară. El o cunoște prin voal. Ea aruncă, tremurându-i glasul, vorbele acestea:

— Oh! mulțumesc lui Dumnezeu că te-am găsit!

Ei nu cutează să răspundă. Sta cu capul în jos, tacea, zăpăcăit, rușinat că omorîse.

— O! te rog! vorbește! ce stai așa nemîșcat? ești rănit? ci vorbește o dată?

El zise însă:

— Nu sună rănit...

— Ah! zise ea sărind în drum.

— Dar el...

— El?

— El e mort, îngâna dinșul.

— Ea îi sări de gât.

— Te iubesc! te iubesc! te iubesc! l'a omorî, bine ai făcut, tu ești tare, nu ești fricos! Dacă crezi cumva că'mi pasă că a murit el, te fușeli mult! Nu l'am iubit nici-o dată, nici-o dată, nici-o dată, m'auș! Stă tu, femeile, suntem nebune, în unele seri, și, când, în astfel, de seri sănătate singure, ajunge o vorbă sau o mîngâiere îndrăzneață, pentru că se pierde capul. Capul, nu înimă! Numai pe tine te ador eu, numai pe tine te-am adorat tot-d'a-una. Vino, hai-de acasă. Să nu ne ocupăm de nimenei, nici de cei cari trăesc, nici de cei cari sunt morți. Ci vino o dată, vino, și spui că numai pe tine te iubesc!

El se uita la dinșa, protestă.

Va să zică ea, complicea omului care l'necestinse, nu se întristă de moartea asta, care pe dinșul, ofensatul, îl costa? Din potrivă, ea se bucura, era fericită! ea singură mărturisea, afirma că nici-o dată nu iubise pe omul care murise din pîrincă ei! Si ea era ca o femeie care se oferă bărbătalui biritor! El se uita la dinșa, cu ochii pironiți pe dinșă.

— Ah! vin o dată! zise dinșa. ridicându-și voaleta, femeia numai farmec și parfum, întinzînd buzele-i roșii, cari luceau de dorință unei sărușări.

El răspunse însă, ca un om care ar vorbi în vis:

— Da, haidem, iacă viu. Însă sună cam nervos, năș vrea să mă suț în trăsură, să vrea să merg pe jos.

— Să mergem! zise ea voios luându-le de brâu. Să-mi spui toate amănuntele. L'a omorît numai de căt? Sață a tîntuit luptă multă vreme? Mă prînz că lui îi era frică. El nu era vîțea ca tine. Dar ce a? Pentru ce nu răspunzi? E foarte frică lucru însă ca să vreau să știu!

— Da, foarte frică, zise el.

Mergea pînă un pod. El se opri.

— Iacă, zise el, colo în stînga în dosul unui tuș de plop, vezî casa aia nespoită, cu doșe sfîrleze?

— O vîd!

— În grădină de la spatele casei aceleia ne-am băut.

— Ah!

— În grădină aceea, în mijlocul potecii celei mari, a picat el.

— N'a tipă?

— N'am auzit.

— Mă ducl să văd grădină?

— Da, măne! său poimâine.

— Ești gentil.

— Sapoî, cred că putea s' o vezi daci. Da, apropie-te de parapet, pleacă-te, peste pod, căt poți mai mult. Si mai, si mai! Stă, în dosul plopilor?

Pleacă-te mai bine... si mai... uite-te!

— Ea dete un tipă! El o apucase și pîcioare, o arunca peste balustrada podului; ea căzu în apa galbenă și adîncă, rostogolindu-se în aer cu poalele peste capăt. Nu s'ar putea oare pune un capăt acestui scandal?

I. S. Spartali.

Un Agricultor cu solide referințe caută un loc de Administrator la vră moșie. Cunoaște perfect comunitatea și limba greacă. A se adresa, G. D. Post-Testant, Ploiești.

Ultime Informații

La înmormântarea ilustrului cetăean I. C. Brățianu, *Adevărul* va fi reprezentat prin D. Gr. Ventura, redactorul nostru șef.

In conformitate cu dispozițiile art. 35 din statut, Consiliul central de administrație al societății Funcționarilor publici în sedința sa de la 6 Mai 1891, în unanimitate a decis că în corpore să reprezinte Societatea la înmormântarea membrului său onorific Ion C. Brățianu, a mai decis a se adresa o adresă de condoleanță D-nei Pia Brățianu și a depune la mormântul său lovească, să infișă sabia, să omoare.

Vai! acum sedea pe iarbă. Pentru că și săturase ura acum era obosit, era speriat. Omorîse! omorîse! la spatele lui era acel lucru misterios și grozav, un cadavr, — un cadavr pe care'l făcuse el; și corpul acesta mort fusese corporul îi al omului pe care'l înbise el.

El uita mișcia care'l desnădăjdui, ca să nu-i aducă aminte decât de copilăria comună când se jucau în tinda caselor, și de tineretă lor veselă pe străzi și prin păduri, și de străsarea mănilor când se despărțea, seara, cu sabia la înimă!

Vai! acum sedea pe iarbă. Pentru că și săturase ura acum era obosit, era speriat. Omorîse! omorîse! la spatele lui era acel lucru misterios și grozav, un cadavr, — un cadavr pe care'l făcuse el; și corpul acesta mort fusese corporul îi al omului pe care'l înbise el.

El uita mișcia care'l desnădăjdui, ca să nu-i aducă aminte decât de copilăria comună când se jucau în tinda caselor, și de tineretă lor veselă pe străzi și prin păduri, și de străsarea mănilor când se despărțea, seara, cu sabia la înimă!

Vai! acum sedea pe iarbă. Pentru că și săturase ura acum era obosit, era speriat. Omorîse! omorîse! la spatele lui era acel lucru misterios și grozav, un cadavr, — un cadavr pe care'l făcuse el; și corpul acesta mort fusese corporul îi al omului pe care'l înbise el.

El uita mișcia care'l desnădăjdui, ca să nu-i aducă aminte decât de copilăria comună când se jucau în tinda caselor, și de tineretă lor veselă pe străzi și prin păduri, și de străsarea mănilor când se despărțea, seara, cu sabia la înimă!

Vai! acum sedea pe iarbă. Pentru că și săturase ura acum era obosit, era speriat. Omorîse! omorîse! la spatele lui era acel lucru misterios și grozav, un cadavr, — un cadavr pe care'l făcuse el; și corpul acesta mort fusese corporul îi al omului pe care'l înbise el.

El uita mișcia care'l desnădăjdui, ca să nu-i aducă aminte decât de copilăria comună când se jucau în tinda caselor, și de tineretă lor veselă pe străzi și prin păduri, și de străsarea mănilor când se despărțea, seara, cu sabia la înimă!

Vai! acum sedea pe iarbă. Pentru că și săturase ura acum era obosit, era speriat. Omorîse! omorîse! la spatele lui era acel lucru misterios și grozav, un cadavr, — un cadavr pe care'l făcuse el; și corpul acesta mort fusese corporul îi al omului pe care'l înbise el.

El uita mișcia care'l desnădăjdui, ca să nu-i aducă aminte decât de copilăria comună când se jucau în tinda caselor, și de tineretă lor veselă pe străzi și prin păduri, și de străsarea mănilor când se despărțea, seara, cu sabia la înimă!

Vai! acum sedea pe iarbă. Pentru că și săturase ura acum era obosit, era speriat. Omorîse! omorîse! la spatele lui era acel lucru misterios și grozav, un cadavr, — un cadavr pe care'l făcuse el; și corpul acesta mort fusese corporul îi al omului pe care'l înbise el.

El uita mișcia care'l desnădăjdui, ca să nu-i aducă aminte decât de copilăria comună când se jucau în tinda caselor, și de tineretă lor veselă pe străzi și prin păduri, și de străsarea mănilor când se despărțea, seara, cu sabia la înimă!

Vai! acum sedea pe iarbă. Pentru că și săturase ura acum era obosit, era speriat. Omorîse! omorîse! la spatele lui era acel lucru misterios și grozav, un cadavr, — un cadavr pe care'l făcuse el; și corpul acesta mort fusese corporul îi al omului pe care'l înbise el.

El uita mișcia care'l desnădăjdui, ca să nu-i aducă aminte decât de copilăria comună când se jucau în tinda caselor, și de tineretă lor veselă pe străzi și prin păduri, și de străsarea mănilor când se despărțea, seara, cu sabia la înimă!

